

СМЪЯЩАТА СЕ ПРИНЦЕСКА

Имало едно време едно малко момиченце, което, като порастне, искало да стане нѣщо много особено. То било най-голѣмото сестриче между седемъ деца и понеже било много нѣжно, весело, чисто и русо, нарекли го „принцеската“. Баща ѝ билъ кърпачъ въ Хукебукелъ — едно малко градче. Работата му не вървѣла добре и грижата му била вѣчна съпѣтница. Но грижитѣ на баща ѝ и глада въ бащината ѝ къща не прѣчели принцеската по цѣлъ день да се смѣе съ звънливото си гласче. Смѣхътъ ѝ билъ толкова приятенъ и заразителенъ, че всѣки, който я чуелъ, забравялъ грижитѣ си. Затова всички я обичали.

Когато принцеската порастнала и трѣбвало да работи, за да помага на баща си въ изхранване на семейството, родителитѣ започнали да мислятъ на какво да я научатъ. Майка ѝ искала да я учи да шие и плете, баща ѝ настоявалъ да се научи да готви, но принцеската не харесала нито едното, нито другото, започнала да се смѣе тъй, че и родителитѣ ѝ трѣбвало съ нея да се смѣятъ. И тъй, пакъ не могли да решатъ на какво да научатъ своята черка.

Единъ день се случило нѣщо особено. Глашатаятъ тръгналъ по улици и площади съ високъ гласъ, че царьтъ билъ обхванатъ отъ голѣма тѣга и никой не можелъ да го развесели. Който го накаралъ да се смѣе и съ това го спаси отъ смъртѣта, царьтъ щѣлъ да дѣли царството си съ него.

„Сега зная какво да правя“, за-тържествувала принцеската, „азъ ще излѣкувамъ нашия царъ“. Облѣк-ла си червената рокличка, отгоре — палтенцето, което ѝ било и най-новото и най-старото, пѣхнала едно парче хлѣбъ въ джоба и се сбогувала съ родителитѣ си. Сега започнали мѣченията, но тя пакъ се смѣяла и си мислила: „Като получа половината царство, ще ви взема всички съ златната колесница при мене“ — и продължавала да върви къмъ своето щастие. Питала когото срещне кѣде живѣе царьтъ, минавала презъ гори, полета и ливади, ядѣла ягоди и треви и пиела студена вода отъ изворчетата. Следъ нѣколко деня дълъгъ пѣтъ, преди да се мръкне, принцеската стигнала предъ една голѣма врата, на която било написано съ диаманти: Замъкътъ на царя. Безъ да мисли много, дрѣпнала звѣнеца и казала на вратаря, който излѣзълъ насреща ѝ: „Искамъ да излѣкувамъ царя. За-веди ме бърже въ замъка“. Принцеската казала тѣзи думи тъй мило, че вратарьтъ не можалъ да ѝ откаже и я въвелъ вътре.

Въ замъка имало голѣмъ шумъ. Всички бързали насамъ-нататъкъ. Много хора дошли отъ разни страни на свѣта да научатъ царя да се смѣе и да спечелятъ половината царство. Единъ следъ другъ ги водѣли при царя. Точно били въвели единъ укротителъ на звѣрове съ две смѣш-ни маймуни, които били научени да правятъ много весели нѣща. Но всичко било напраздно — царьтъ все си оставалъ тѣженъ. Дошълъ ре-